

GOTHARD

Vážení a milí farníci, už jako dítě jsem měl v kostele problém poslouchat ty části evangelia, kde se mluvilo o tom, že má člověk nenávidět svůj život na tomto světě anebo otce, matku, děti a kohokoli či cokoli jiného kromě Boha samotného. Chápal jsem, že Boha – pokud v něho věříme – bychom asi měli milovat nejvíce, ale proč bychom měli vše ostatní nenávidět, zejména, když na jiném místě toho samého evangelia je napsáno, že máme milovat i svého bližního: a kdo je nám z těch bližních nejbližnější, když ne rodiče, partner anebo děti?

Těch několik let, která jsem prožil bez aktivní víry (pokud jsem vůbec nějakou měl, protože jsem byl přesvědčen, že Bůh neexistuje), mě tato otázka přestala trápit a znovu se objevila teprve tehdy, když jsem se začal k Bohu navracet. Byl to na jednu stranu revolučně obrovský skok, protože řada záležitostí, o nichž jsem pochyboval, pro mě najednou přestala představovat překážku k víře a začal jsem je automaticky brát, že k Bohu zkrátka patří a mně není dáno, abych o tom vůbec měl co spekulovat, na druhou stranu v některých otázkách jsem nadále na cestě k Bohu našlapoval velmi opatrně. Paradox lásky a nenávisťi patřil mezi ty nejzřetelnější body, s nimiž jsem si neuměl poradit ani jako bohoslovec, ani jako mladý kněz. Mírně jsem nabral jistotu, když se najednou ve slovenském i českém překladu sloveso „nenávidět“ z příslušných pasáží vytrátilo a nahradilo neutrálním (a popravdě nic nevysvětlujícím) „klást na druhé místo“, ale jen proto, že se z problému vytratil onen paradox, jenž je však pro Boží Slovo hodně typický. Uvědomoval jsem si to po každé, když jsem se ke zmíněným biblickým úryvkům dostal ať už při soukromém čtení, anebo při přípravě na promluvu ve mši svaté.

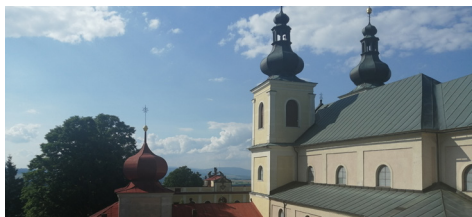
Po celé roky bylo ideální se tomuto tématu elegantně vyhnout.

Teprve při bubenečských biblických hodinách jsem začal více a hlouběji zkoumat originální texty, ať už hebrejský pro Starý Zákon, anebo řecký pro Zákon Nový: a kromě mnoha jiných zajímavých objevů, které se pak snažím předat všem posluchačům středečních biblických večerů, se přede mnou opět vynořila dávná otázka, jak je to s tou nenávisťí. Vysvětlení nabízí právě originál, jelikož se v něm vzhledem k Bohu používá absolutní sloveso milovat. Jeho jediného, a nic a nikoho jiného. Všechno ostatní se nemá milovat tak jako Bůh. Opozitum ne-milovat tedy v originálu není totožné se slovesem nenávidět, ale ani se spojením klást na druhé místo. Tam nejde o první, druhé, či jakékoli jiné místo v pořadí. Tam jde o jedinečnost lásky k Bohu, a pak jsou teprve všichni a všechno ostatní. Když potom slyšíte příkaz, že máme milovat Boha nade všechno a celým svým bytím, je to v souladu s těmito slovy. Pouze On má od nás dostávat takovou lásku, vše ostatní máme milovat jako sebe, tedy na jedné rovině. Kromě hříchu tedy nic a nikoho nemáme nenávidět.

Bible je Slovo Boží, z něhož by měl být odvozen jak katechismus naší víry, tak i všechna církevní přikázání. Jde o jakousi konkluzi, závěr plynoucí z těch mnoha stran, které patrně málokdo z nás přečetl dokonale a s patřičným výkladem, pokud vůbec někdo z nás Bibli jako celek přečetl. Přitom náš celý život by se měl odvíjet právě z Božího Slova: nikdo z nás nemůže nejen nyní, ale ani jednou před Božím soudem říct, že neměl možnost se s tímto Slovem blíže seznámit.

Berte to prosím jako pozvánku: v naší farnosti se Bible vykládá. Mnozí mají spoustu jiných povinností či zálib, další to mají do Bubenče daleko na to, aby se domů vraceli kolem osmé večerní. Ale i přesto: neznamená milovat Boha nade všechno právě to, že by měl mít jasnou prioritu? Aníž bychom museli nenávidět vše, čemu někdy před Bibli dáváme přednost.

P. Milos

Společenství

Jak jsem již v minulém příspěvku zmínil, složení sestavy seminaristů je základní přísadou do chutě, která se nese celým formačním rokem. Společenství bratří je také jedním z formačních nástrojů, skrze které působí Svatý Duch. Během roku do sebe narážíme, hrany se obrušují a kontrasty vychází na světlo. Snadno si to představíme na debatách, při kterých se tříbí naše názory a jednotlivé proudy se míchají, aby pak posíleny plynuly dál. Nicméně vzájemná konfrontace a formace našich charakterů probíhá především v celé řadě maličkostí všedních dní, ve vzájemné ohleduplnosti, pomoci, přizpůsobení a omezení se. V hledání citu, kdy mlčet a kdy nabídnout prostor ke vzájemnému sdílení.

Tím, že se naše sestava rok co rok obměňuje, je vždy potřeba znovu si k sobě hledat cestu a najít správnou dynamiku, v které se pak ponese po zbytek roku a ideálně se všichni budeme cítit příjemně a bezpečně. Právě září je naplněno několika akcemi, které jsou k vybudování vzájemných vztahů i zamýšleny.

První z nich je seznamovák pro prváky, na který jedou všichni představení a druháci. Zde se vytvoří základní vazby s prváky, aby je pak druháci v klidu zatáhli mezi ostatní, kteří už vědí, co od sebe navzájem mohou očekávat.

Hned po seznamováku jede celý seminář na exercicie do Poličan k sestram trapistkám, ačkoli každý sám a v tichu, tak i tento společný pobyt je pojátkem vzájemnosti, kterou pak naplno rozvíjíme při několikadenním pobytu v italských Dolomitech, kde už je cílem jen spolu něco zažít – jak sportovně, tak duchovně.

Určitá soundéžnost pak, alespoň pro mě, vynikne, ačkoli to zní prvoplánově, v adventu. O druhé adventní neděli mají prváci tzv. obláčku, kdy dostávají kleriky, a i navenek se tak plně zařazují mezi starší bratry. Je to krásný poklidný večer, kdy se starší dojmou při vzpomínkách na svůj prvák a prváci už se cítí jako rovnocenní mezi ostatními. Přirozenou součástí života v komunitě, jakou je seminář, je ale i občasná ponorka, odměřenost, nebo dokonce i samota. Kvůli tomu, že spolu trávíme enormní čas každý den, stavíme si vnitřní hranice s cílem zachovat si alespoň něco svého

a do svého nitra vpouštíme ostatní bratry bohoslovce velmi výjimečně. Důležité proto je budovat a pečovat o několik niterných vztahů mimo seminář.

Na závěr opět připomenu, že budu rád za vaše podněty k tomuto postupnému představování formace a života seminaristů. Máte-li jakékoli otázky nebo by vás něco z našeho života zajímalo, neváhejte mi, prosím, napsat na adresu kuba.sobotka@seznam.cz.

Milí farníci,
moc vás všechny zdravím z kunratické farnosti. První podzimní měsíc je za námi a po všech možných letních akcích se rozebíhá spousta těch pravidelných, které budu spolu s místní farností a centrem mládeže celý školní rok prožívat.

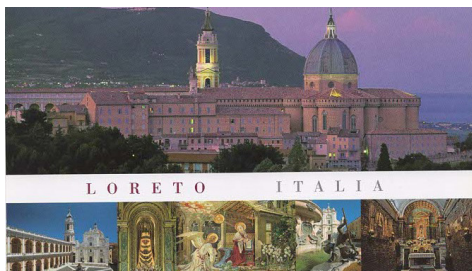
Když se ohlédnú zpátky do období prázdnin, musím říct, že byly opravdu intenzivními. Byl to takový mládežnický „maraton“ (Taxiway camp, Runway camp, Celostátní setkání mládeže a Lift camp). Uprímně řečeno jsem si na konci prázdnin docela oddechl, že jsou za mnou, protože toho bylo skutečně hodně a mezi jednotlivými tábory a setkáními nebyl prakticky den na vydechnutí :-). Nicméně ani jednou jsem neitaloval, že jsem na všech těch akcích s mladými byl. Sice jsem je všechny, coby člen přípravných týmů, jistě prožil jinak než jejich účastníci, ale každá z nich byla pro mne velkou radostí, povzbuzením ve víře a i možností naučit se něco nového.

V kunratické farnosti se se začátkem školního roku rozebíhá výuka náboženství dětí (budu mít na starosti skupinu, která se bude připravovat k první zpovědi a prvním svatému přijímání), setkávání nejrůznějších skupin (mládež, maminky s dětmi, senioři apod.), pak jsem se zapojil do příprav ke křtu dětí nebo třeba bohoslužeb slova v místním domově pro seniory Alzheimer home. S centrem mládeže jsem se zapojil do pořádání programů Invenio pro žáky druhých stupňů základních škol a studenty středních škol, což jsou kurzy pomáhající účastníkům utvářet jejich postoje a hodnoty a lépe poznávat sebe sama. Také se rozebíhají víkendové akce pro křesťanskou mládež, které budou po dobu rekonstrukce fary a centra mládeže „výjezdové“, ale o to možná zajímavější :-).

Je toho přede mnou skutečně hodně, ale moc se na to těším. Děkuji vám za modlitby! Jsem si dobře vědom toho, že to všechno zvládám díky nim. Přeji vám pěkný podzim.

MADEIRA – Po několikaletém přání jsem letos mohl stanout u hrobu blahoslaveného Karla, posledního rakouského císaře a českého krále. Modlím se zde za celou farnost a vzpomínám především na ty z vás, kteří nemohou chodit anebo si nemohou dovolit jezdit za hranice. Posílám srdečný pozdrav z tohoto portugalského ostrova a věřím, že po návratu se budu moct podělit o zážitky. P. Miloš

LORETO – Srdečný pozdrav z Loreta ke Sv. Gothardu zasílají Julie Jindráková a Hana Hrdá

SARAJEVO – Milí farníci svatogothardští, srdečně zdravíme ze Sarajeva, města mezi horami, kde byl zavražděn František Josef, které bylo 1992-1995 obléháno, kde dodnes žijí muslimové, katolíci a pravoslavní. Chodíme po horách, zkoumáme složitou místní historii a těšíme se na viděnou v Praze. Katka a Honza Trlifajovi

P.S. Za BiH jsme se již modlili, ale tato země to opravdu potřebuje.

HAAG – Jako reakce na Modlitbu za Arubu přišel elektronickou poštou tento pozdrav:

Vážený pane Szabo,
dovolte, abych Vám vřele poděkovala za Váš dopis a především za iniciativu, o níž v něm informujete. Je velmi cenné a důležité, aby v dnešní hektické, materiální a přetechnickované době nezapadl význam duchovní podpory a útěchy.

Jsem přesvědčena, že modlitby Vás a všech farníků římskokatolické farnosti u kostela sv. Gotharda dojdou naplnění.

Ještě jednou Vám děkuji a zůstávám s pozdravem.

*Kateřina Sequensová
velvyslankyně*

Embassy of the Czech Republic to the Kingdom of the Netherlands

Velvyslanectví České republiky v Haagu

Paleisstraat 4, 2514 JA The Hague

tel.: +31(0)70 313 00 31

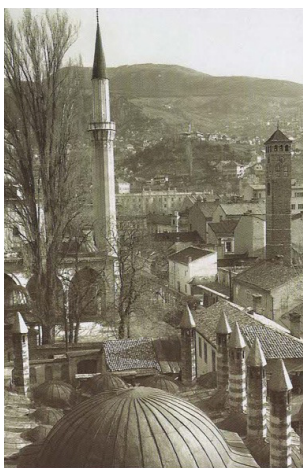
e-mail: hague@embassy.mzv.cz | web: www.mzv.cz/hague

Embassy of the Czech Republic
in The Hague

EU2022.CZ

Co může udělat pro mír ve světě obyčejný člověk? Nic? Jen čekat, co udělají vlády světa a jak budou reagovat jednotlivé národy na různé národnostní nebo náboženské konflikty? Něco přece jen udělat můžeme. V několikaletém projektu Modlitba za svět putujeme doslova po celém světě: každé první pondělí v měsíci v 17:30 je u Sv. Gotharda sloužena mše za určitou zemi, po níž následuje přednáška, ukončená představením státní hymny. Celý měsíc se pak společně i osobně modlíme na úmysly, týkající se této země. Chceme prosit Boha za bezpečný svět, aby byl místem života nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se teprve narodí.

Černá Hora

3. října 2022 – 6. listopadu 2022

I přesto, že tato země neleží od České republiky příliš daleko, pro většinu z nás jsou následující skutečnosti určitě novinkou a překvapením. Na území Černé Hory leží nejdešivější místo v Evropě, kterým je vesnice se zajímavým názvem Crkvice. Najdeme zde rovněž jeden z mála původních pralesů na území našeho kontinentu Biogradskou Goru. Řeka Bojana je jedinou řekou na světě, která díky zvláštnostem v terénu teče současně nahoru i dolů. Kaňon Tara je se svými 1330 metry nejhlubším v Evropě a druhým nejhlubším na světě, stejnojmenná řeka je zase jednou z nečistších řek vůbec. Na vrcholku hory Visitor je jezero s plovoucími ostrovy. Právě v malé zemi, jakou je Černá Hora, nalezneme 117 pláží, jedna z nich, Velika Plaža, se svou délkou 12 km je nejdelší pláží v Evropě. Polovina obyvatel je mezi 25 a 54 lety. Černá Hora na rozdíl od většiny států si nehlídá národní doménu .me, ale lze si ji zaregistrovat kdekoli ve světě. Takže ve Spojených státech si mnozí lidé registrují stránky typu jméno.příjmení.me. V údolí Bjelopavlic se nachází překrásný klášter Ostrog, jenž je zařazen mezi nejnavštěvovanější památky křesťanství vůbec, a to i přesto, že turisté tuto součást bývalé Jugoslávie teprve objevují. Jedná se o oblast východního křesťanství, takže nejvíce obyvatel vyznává pravoslaví (u Černohorců jde téměř o pravidlo), nicméně obyvatelé jiných národností (Chorvati, Albánci) vyznávají i římský katolicismus a na jihu země i islám. Jakkoli je římských katolíků v zemi málo, v důsledku dlouhodobých historických souvislostí netvoří jednu provincii, ale jsou podle národnosti rozděleni do dvou jurisdikčně vzájemně nepropojených celků. Zatímco katolíci převážně albánské (nebo možná spíše kosovské) národnosti podléhají starobylému arcibiskupství Bar, chorvatští katolíci jsou sjednoceni v diecézi Kotor, která nepodléhá barskému arcibiskupovi (i když jsou obě v jednom státě), ale přímo Svatému Stolci.

Podle názvu měst si už mnozí snadno domysleli,

že černohorština je slovanský jazyk, v minulosti měli Černohorci dokonce samostatné království se sídlem v Cetinje, zatímco současná hlava státu sídlí v Podgorici. I to je zvláštnost: jde o jednu z mála evropských zemí, kde hlavní katolická katedrála není v hlavním městě.

Ačkoli ještě při vyhlášení nezávislosti v roce 2006 byla Černá Hora i v důsledku embarga, které sdílela kvůli federaci se Srbskem, jednou z nejhudších zemí nejen na Balkáně, ale i v celé Evropě, dnes se stále více stává silným hlasem promlouvajícím do evropského dění. Od roku 2017 je plnohodnotným členem NATO, a i když zatím není členem ani Evropské unie, ani měnové unie, platí se zde eurem. Už v roce 1991, tedy dávno před vznikem samostatného státu, černohorský parlament přijal zákonnou deklaraci o povinné ochraně přírody každým občanem, s ambiciózním plánem být prvním ekologickým státem na světě.

I když jako jinde ve světě, i zde mladá generace posupně bourá zažitě stereotypy, mezi obyvateli stále převažují tradiční hodnoty, mezi něž patří pohostinnost, příjemná upovídanost, a především silná rodina, přičemž se jí nemyslí pouze rodiče a děti, ale opravdu široké příbuzenstvo. Jakkoli se země, za kterou se budeme modlit v říjnu, stále řadí mezi Čechy teprve objevené destinace, už před léty si tuto zemičku vyhlédly západní celebrity, takže v Boce Kotorské anebo na ostrově Sveti Stefan najdete uzavřené a dobře hlídané rezidence bohatých turistů.

Večer věnovaný Černé Hoře – 3. října 2022:

17:30 mše svatá s úmyslem za Černou Horu; 18:15 prezentace základních informací (*Teodor Heller*), historických a náboženských souvislostí (*P. Miloš Szabo*) a monitoring současného dění v zemi (*Eva Kličková*)

Představují se členové pastorační rady farnosti:

ONDŘEJ FAJSTAVR

Povoláním jsem stavař. Firmu jsem založil v roce 1996. Specializovali jsme se na rekonstrukce a obnovu památkových objektů. Práce na památkách vyžaduje větší zkušenosti a znalosti, než jakých je zapotřebí v běžné profesní stavařině. Ale i přes mnohé těžkosti jsme vytrvali a obstáli do dnešních dnů. Rád se věnuji také rekonstrukcím a opravám starších budov a bytových objektů. V poslední době vykonávám i technické dozory na různých developerských projektech. Svoji práci dělám rád a přináší mně radost.

V naší farnosti vedu také chrámový sbor. Scházíme se každé pondělí ve farní budově v době od 18:30 do 20:30 hodin. Mimo pondělní pravidelné zkoušky pořádáme jednou měsíčně v dopoledních hodinách sobotní soustředění. Zpíváme vážnou hudbu od našich českých i zahraničních autorů, vhodnou k liturgii. Využiji této příležitosti a dovolím si do našich řad pozvat ty, kteří obdrželi od Pána Boha hřivnu schopnosti zpívat. Budu rád za každého, kdo bude mít zájem o zpěv v našem chrámovém sboru a přijde mezi nás. Do naší farnosti patřím od roku 1992, kdy jsem také přišel do Bubenče. Náš kostel mně od začátku připadal jako roztomilý venkov-

ský kostelík. Přilehlá vyčnívající soudobá zástavba kolem kostela tehdy ještě nebyla, a tak jsem vnímal tuto sakrální budovu jako dominantu Krupkova náměstí i jako bránu do přílehlého parku Stromovka. Brzy náš kostelík i život v jeho blízkosti zaujal důležité místo v mém životě. Knězem zde byl tehdy P. Dr. Jaroslav Zrzavý, synovec významné postavy českého výtvarného umění Jana Zrzavého. Velmi rád vzpomínám na naše vzájemné rozhovory o umění, hudbě i o obyčejném lidském životě. Otec Zrzavý byl knězem i člověkem neobyčejně krásných vlastností, dobrotou, mírností, srdečností, vzdělaností, zbožností a veliké obětavosti. Mimo jiné se také zasloužil o založení Kněžské společnosti Svatého kříže u nás, která je úzce spjata se zakladatelem Opus Dei svatým Jose Maria Escriva.

Velmi jsem si ho vážil a dodnes pokládám za pro mě nezasloužené, že jsme k sobě měli blízko a že nás pojila vzájemná důvěra, kterou jsme mohli utvrzovat častým kontaktem při různých činnostech ve farnosti i při mši svaté. Kostel byl tehdy ve velmi zanedbaném stavu. Otec Jaroslav ho s velkou horlivostí i uměleckým talentem a citem dával postupně do pořádku. V posledních letech svého života byl však sužován mnohými vážnými zdravotními problémy a také nespavostí. Přesto byl vždy usměvavý a laskavý. S horlivostí navštěvoval nemocné a pomáhal rodinám i komukoliv ve farnosti radou či modlitbou v nejrůznějších potřebách. Vzpomínám si, jak mi někteří farníci z jeho blízkosti říkali, že to, jak pomáhá druhým navenek, je jen malou částí toho, co dobra činí ve skrytosti a druhým ve své „osobní farnosti“.

Těším se na naše vzájemná setkání při různých aktivitách v naší farnosti i při mši svaté. Přeji si, aby nás spojovala vzájemná blízkost, vyplývající z radosti ve službě našemu Pánu i ze vzájemné pomoci jeden druhému.

Ondřej Fajstavr

Akce čekající, až přijde její čas!

Možná si vzpomínáte, že před dvěma a půl lety startoval pilotní běh kurzu trénování paměti určený seniorům. Vlivem celosvětové pandemie tento běh nebyl dokončen. Nejen z toho důvodu bychom tento projekt chtěli znovu nakopnout.

O co se jedná?

Průměrný věk populace se ve vyspělých zemích zvyšuje, stoupá počet osob ve věku nad 80 let a vše nasvědčuje tomu, že tento trend bude pokračovat. Senioři se tak stávají velmi početnou vitální skupinou, která má zájem o okolí a má zájem se vzdělávat, učit se nové věci a držet krok s mladšími generacemi. Nejčastěji bývají znepokojeni zhoršující se pamětí, tato obava často bývá spojena se zvyšujícím se počtem výskytu různých typů demencí a jejich ničivého působení na paměť. Proto se stále více zajímají nejen o léčbu demence, ale v první řadě o její prevenci. Paměť je jedna z mála životních funkcí, které můžeme i v pokročilém věku vlastní aktivitou ovlivnit. Mentální trénink přispívá jednak ke zvýšení intelektové kapacity v oblasti koncentrace, percepce, paměti, myšlení a kreativity, ke zlepšení emocionálních a spirituálních schopností, jednak ke zvýšení mozkové rezervní kapacity. Tím na jedné straně rozvíjí připravenost jedince zvládat lépe náročnější životní situace, na druhé straně se díky vytvoření rezervní kapacity mozku zajišťuje tzv. úspěšné stárnutí, zahrnující lepší pocit ze sebe sama a větší sociální otevřenost a komunikativnost. Trénink paměti může směřovat k seniorům zdravým, kde je většinou prováděn skupinově, k seniorům v počátečním stádiu demence i ke klientům s pokročilou demencí, kde je pak nezbytný individuální přístup.

Výrazným faktorem je udržení sociálních kontaktů. Význam cvičení paměti vzrůstá

u rizikových seniorů, jejichž sociální kontakty chudnou. Práce v malých skupinách podporuje vzájemný sociální kontakt mezi účastníky. Je velice důležité co nejvíce komunikovat s okolím, a to nejen verbálně, ale i písemně. Omezuje se tak častý pocit osamocení a izolace.

Kdy a kde?

Akce se rozběhne v pondělí 17. října v 17 hodin, bude probíhat jednou týdně v prostorách fary po dobu 8 týdnů. Kurzy povede zkušená lektorka a jsou určeny všem seniorům, ať už jsou na tom s pamětí jakkoliv.

Jste (téměř) v důchodovém věku a chcete udělat něco pro své duševní zdraví? Přijďte!

Za organizátory

Anežka a František Holečkovi

komentář k obrázku: *Nemůžete se dočkat? Zacvičte si!*

Vymyslete smysluplná slova na stanovené první a poslední písmeno libovolné délky, tvaru a významu

© Paměťář

V _____ N
 A _____ Y
 L _____ T
 E _____ N
 N _____ E
 T _____ L
 Y _____ A
 N _____ V

5. října 2022

152. VÝTOKY Z POHLAVNÍCH ORGÁNŮ*Leviticus, kap. 15*

Pohlavní oblast je u každého jednotlivce, ale i u každého národa důležitou složkou života, protože se v ní a skrze ni odehrává předávání života, tedy to, co v pravém smyslu slova náleží pouze Bohu jako Stvořiteli. Je to však právě tato oblast, která od pradávna sváděla k tomu, aby si buď přímo z ní udělali lidé jakéhosi bůžka, kterému se budou klanět a jímž se nechají doslova ovládat, anebo se prostřednictvím nevázané sexuality snažili k bohům dostat blíže. Protože před Bohem nejen není nic ukrytého, ale naopak vše, co člověku dává, má smysl, i v sexuální oblasti muže a ženy má vyvolený židovský lid nalézt Boží řád. Proto ve chvílích, kdy se buď dotýká samotného předávání života, anebo když se u genitálií objevily chorobné příznaky, měl člověk zaujmout pozici pokory a uznání, že není pánem, jenž o životě rozhoduje.

12. října 2022

153. DEN SMÍŘENÍ*Leviticus, kap. 16*

Největším svátkem je podle knihy Leviticus každoroční Den usmíření. Dodnes jde o jeden z nejvýznamnějších dnů pro židy v celém roce. V tento den lidé nepřinášejí obětní dary, obětující je pouze velekněz: všichni mají Den smíření prožít v pokání, modlitbě a půstu. Zdá se, že tato kapitola sice vznikla společně s ostatními částmi knihy Leviticus, nicméně byla postupně ostatními svatopisci (lidští autoři jednotlivých biblických knih) doplňována podle toho, jak se obřady stabilizovaly, přičemž je dnes těžké najít její nejstarobylější části. Text pomůže nejen těm, kteří chtějí lépe rozumět židovskému prožívání vztahu s Bohem, ale každému křesťanovi k pochopení Listu Židům, v němž autor zdůrazňuje, že Ježíš Kristus je pravým a jediným knězem i obětí.

19. října 2022

SDÍLENÍ*Leviticus, kap. 11–16*

Tato část Třetí Mojžíšovy knihy pojednává o tom, co je před Bohem čisté a co nečisté, přičemž pojem nečistý není identický se stavem hříšnosti, ale nedokonalosti, a to i tehdy, když předmět či osoba nečistá za tento stav nemůže. Bez předchozí četby a výkladu Bible o jedinečném postavení Boha, jenž je Pánem jak vesmíru, tak v životě člověka, a jenž také rozhoduje o osudu jak jednotlivce (Kain), tak každého rodu (Abrahám), národa (Mojžíš) i celého lidstva (Noe), budou tyto kapitoly těžko pochopitelné. Jednotlivec se nesmí stát centrem pozornosti, jeho význam ve stvořitelském řádu je pouze tehdy, když je součástí vyvoleného celku, jehož záchraně má posloužit. Řád čistoty se týká pokrmu, předmětů a především lidí. Závěr tohoto biblického oddílu představuje velký Den smíření jako snahu o návrat do prvotního stavu dokonalosti.

26. října 2022

154. ZABÍJENÍ ZVÍŘAT A MASO*Leviticus, kap. 17*

Ve čtyřech textech se přímo či nepřímo objasňuje zacházení s krví. Podle soudobého vnímání života, jenž zejména v případech, kdy člověk umíral nepřirozeně, často končil prolitím či ztrátou krve, se tato lidská tekutina, ukrytá vevnitř organismu, považovala za nositelku života. Předpisy o krvi tedy nejsou biologickým, hygienickým ani medicínským zákonem, ale mantinely, které má člověk přijmout na ochranu života a úctu k němu. Je to krev, která volá k Bohu, ale která Ho i usmíruje zejména v případech, když byl Boží řád narušen. Proto se při obětování zvířat musí dodržet Bohem předepsaný rituál a veškerá krev oddělit a darovat Bohu, člověk ji nesmí požívat. Maso zvířat se jíst smělo, ale protože zvířata člověku sloužila nejen na pokrm, jeho požívání mělo za cíl v první řadě utužit společenství a vzájemnost.

Eucharistická oběť mše svaté svým původem sahá až k Zelenému čtvrtku, kdy Ježíš se svými apoštoly naposled povečeřel. Při této události proměnil chleba na své Tělo a víno na svou Krev. Toto proměnění nebylo nikterak oddělené od ostatních částí stolování, bylo jeho součástí a předcházela mu řada dialogů mezi přítomnými navzájem i mezi Ježíšem a přítomnými apoštoly. Součástí každého jídla, zejména toho svátečního, bylo u židů předcítání z Bible, výklad toho, jenž stolování předsedal, a modlitba, zvláště za ty, kteří buď připravili jídlo, nebo poskytlí přístřešek, kde se jedlo, jakož i jeden za druhého.

Toto vysvětlení je důležité i proto, abychom správně prožívali chvíle během mše. Každý předsedající nese velkou zodpovědnost, aby z ní neučinil pouze posvátnou a mystickou událost, svým smyslem i cílem utajenou široké veřejnosti, ale také aby se z ní tato posvátnost Ježíšovy přítomnosti zcela nevytratila. Z tohoto důvodu nemá ani biskup, ani kněz svévolně měnit či vynechávat ty části, které tvoří jeho podstatu a které jsou předepsané v pokynech k misálu schválených Svatým Stolcem.

I přítomní laikové si mají uvědomit, že dialog má být dialogem, nejen naučenými frázemi, a že ve chvílích, kdy se Kristova kněžská role vtěluje skrze svátost kněžství do muže, přednášejícího slova proměnění, celé shromáždění ztichne a způsobem, který je srozumitelný, projeví úctu a klanění Bohu. Ve chvílích proměnění se u nás klečí, v případě, že to není možné, lidé stojí se skloněnou hlavou.

Pokračování Všeobecných pokynů k římskému misálu:

149. Kněz pokračuje v eucharistické modlitbě podle rubrik, jak jsou uvedeny v jednotlivých eucharistických modlitbách.

Je-li celebrant biskup, v eucharistických modlitbách po slovech *naším papežem N.* říká: *se mnou, tvým služebníkem, nebo po slovech našeho papeže N. říká: na mne, svého služebníka.* Slaví-li však biskup mši mimo svou diecézi, po slovech *naším papežem N.* přidává: *s mým bratrem N., biskupem této diecéze, a se mnou, tvým služebníkem, nebo po slovech našeho papeže N. přidává: na mého bratra N., biskupa této diecéze, a na mne, svého služebníka.*

Jméno diecézního biskupa nebo toho, kdo je mu podle práva postaven naroveň, se vkládá takto: *v jednotě s tvým služebníkem, naším papežem N., naším biskupem (nebo vikářem, prelátem, prefektem, opatem) N.*

V eucharistické modlitbě se mohou uvádět také jména biskupa nástupce a pomocných biskupů, ne však jiných biskupů, kteří jsou snad přítomni. Má-li se jich jmenovat více, uvádějí se společně beze jména: *s naším biskupem N a jeho pomocnými biskupy.*

V každé jednotlivé eucharistické modlitbě se mají tyto formulace upravit s ohledem na gramatické normy.

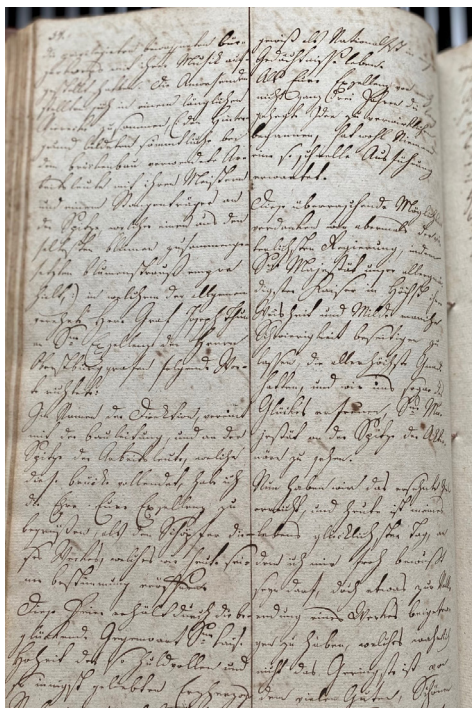
150. Krátce před proměňováním může přísluhující upozornit věřící zazvoněním. Rovněž může zazvonit, způsobem v místě obvyklým, při každé ostenzi.

Užívá-li se kadidla, přísluhující okuřuje hostii a kalich, když jsou po proměňování ukázány lidu.

151. Po proměňování, když kněz řekne: *Tajemství víry*, lid pokračuje aklamací a použije jeden z předepsaných textů.

Na konci eucharistické modlitby vezme kněz patěnu s hostií a kalich, pozdvihne je a sám pronáší doxologii: *Skrze něho.* Lid na konci zvolá: *Amen.* Potom kněz postaví patěnu a kalich na korporál.

Otevření nového Řetězového mostu přes Vltavu

3.-4. listopadu 1841
(pokračování)

str. 53 – slp. 2

Po *Pange lingua*¹ se průvod vysokého panstva, členů stavebního ředitelství, akcionářů stavby Řetězového mostu a dalších honorací pohnul směrem k novoměstskému předmostí, po jehož pravé straně byly zřízeny dvě dámské tribuny a kde již předtím zaujaly místo ozbrojené měšťanské sbory se svými hudbami.

str. 54 – slp. 1

Přítomní vytvořili podlouhlý čtyřstup (: v jehož pozadí stáli dělníci zúčastnění na stavbě mostu se svými mistry a vlajkoňosem v jejich čele, mávajícím vysoko na žerdi překrásnou kyticí z nejvzácnějších květů, :), v němž se

nacházel i všeobecně ctěný pan hrabě Josef Thun, který se obrátil na Jeho Excelenci pana Nejvyššího purkrabího s následujícími slovy:

Jménem ředitelství, ve spojení s vedením stavby a v čele stavebních dělníků, kteří tento most dokončili, mám nyní tu čest pozdravit Vaši Excelenci jakožto tvůrce a duchovního otce tohoto díla, které dnes otevíráme svému určení.

Tato slavnost nyní získává, díky obšťastňující přítomnosti Jeho císařské Výsosti, námi tak uctivaného a upřímně milovaného arcivevody Štěpána, ještě větší a významnější důstojnosti

str. 54 – slp. 2

a jakožto vpravdě lidová a národní slavnost zůstane jistě trvale zapsána v naší paměti.

Když ještě před necelými třemi roky započala Vaše Excellence uskutečňovat tento dávnou již vyslovený úmysl, věru nikdo neočekával jeho tak rychlé uskutečnění. Za tuto tak překvapivou možnost ovšem stále vděčíme i naší otcovské vládě, když totiž náš nejmilostivější císař z výšin své moudrosti a laskavosti odstranil z cesty lecjakou obtíž, kterou Vaše Milost překonávala, a můžeme se dokonce těšit z toho, že vidíme Jeho Veličenstvo v čele akcionářů.

Nyní jsme tedy dosáhli vytouženého cíle a dnešek je nejšťastnějším dnem mého života, kdy si s radostí mohu připomenout, že jsem mohl také trochu přispět k dokončení díla, které vskutku není nejmenším mezi všemi dobrými, krásnými a velkými díly, jež Vaše Excellence v naší otčině zavedla či k nim dala podnět.

foto: Mgr. Štěpán Duhán
transliterace, transkripce a překlad: PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D.

¹ Zpěv hymnu *Pange lingua* (Chvalte, ústa, vznešeného Páně tajemství) od sv. Tomáše Akvinského naznačuje, že na závěr bohoslužby bylo arcibiskupem A. J. Schrenkem uděleno všem přítomným svátostné požehnání.

Společná modlitba růžence / 14., 21., 28. 10. 2022

Pro většinu dětí i dospělých je modlitba růžence nejen nesrozumitelná, ale i nudná. Důvodem je její způsob modlení: pokud se z odříkaných slov stane i vinou různých modlitebníků pouze formální příval náboženských termínů bez snahy o soustředění anebo aspoň opravdovou zbožnost, pak se i růženec může dostat do propadliště dějin jako zapomenutá anebo opomíjená forma modlitby. A nepomůže ani to, že duchovní budou při bohoslužbách přesvědčovat přítomné o tom, že jde o modlitbu vhodnou a tolik potřebnou, doporučenou samotnou Pannou Marií při četných zjeveních. Jediným úspěšným pokusem o záchranu tohoto tradičního projevu zbožnosti je dát mu smysl: jakkoli je růženec složen z padesáti zdravasů uvitých do pěti desátek orámovaných úvodním otčenášem a závěrečným Sláva Otci, tento počet se nesmí stát cílem, jehož je nutno dosáhnout stůj co stůj i za cenu raketové rychlosti odříkání modlitby. Zkusme to letos spolu, v klidu a v ušlechposti. Protože dalším důvodem zániku této tradice může být i naše vlastní lenost, pohodlí a neochota věnovat společné modlitbě o něco více času.

Bířmování / 9. 10. 2022

Bířmování je svátostí, která logicky a přirozeně navazuje na svátost křtu. Křtem se přijímající propojuje s Ježíšem Kristem, který se nejen kdysi snížil k člověku a fyzicky žil s lidmi, mezi nimiž se narodil, pohyboval se, učil i zemřel, ale po svém vzkrášení nadále zůstává se všemi lidmi, kteří jsou ochotni ho přijmout do svého života a naslouchat mu. Jde tedy o první svátost, jíž Bůh každému člověku znovu a znovu posílá svého Syna a kterou zase člověk dobrovolně (ať už pro sebe, anebo pro své děti, za něž nese zodpovědnost) slibuje, že bude Ježíše vyhledávat, naslouchat mu a poslouchat ho, aby žil tak, jak si to přeje Bůh. Ten samý Ježíš však slíbil, že sešle člověku i další osobu tvořící Boží podstatu: Ducha Svatého. Plnost Božích darů se tak naplňuje při přijetí bířmování. Když křest přijímá dospělý člověk, není důvod, aby se mu tyto dvě svátosti oddělily. Naopak při křtu dětí podle římské tradice se bířmování udělí teprve tehdy, když křesťan předtím projevil zralost a určitou dospělost v rozhodování. Letos přijde biskup Zdeněk Wasserbauer udělit bířmování třem našim farníkům, budou to Miša, Marianna a Štěpán.

Posvěcení / 16. 10. 2022

Stejně jako většina lidí, i farnost má dva hlavní slavnostní dny v roce. Tím prvním je svátek,

tedy den jména, které dostal po narození, po křtu anebo které si zkrátka jako dospělý vybral, a tím druhým den jeho příchodu na svět, tedy narozeniny. Farnost by měla být více než přesně ohraničeným územím, jehož pokřtění obyvatelé jsou připsáni ke konkrétnímu kostelu a knězi, jenž ho spravuje. Mělo by to být společenství lidí, propojených jednou společnou vírou (právě tuto víru si každou neděli a o významných slavnostech opakují při mši svaté), jednou společnou nadějí (ta je zaměřena do budoucna, a nejen k Bohu, ale i k sobě navzájem, že se ve chvílích těžkých a náročných mohou na sebe spolehnout) a také jednou společnou láskou (ta je, či spíše měla by být, patrná jak při příchodu do kostela, tak při odchodu z něj, kdy ze mše neprcháme, ale sdílíme se a vzájemně si povídáme a pomáháme). Svátkem je pak den jména, které bylo vybráno pro kostel, v němž farnost svou víru, naději i lásku žije (v našem případě 5. květen jako svátek sv. Gotharda), a narozeninami den, kdy byl tento kostel posvěcen a odevzdán do užívání (v Bubenci svátek sv. Lukáše, tedy 18. říjen). Letos si to vše připomeneme v neděli 16. října: upeče někdo koláčky, které pak nabídne ostatním při východu z kostela?

Trénování paměti / 17., 24., 31. 10. 2022

Není ostudou přiznat si, že s přibývajícím věkem i starostmi postupně vypadávají z paměti jména, data, čísla, ale i některé události, o nichž naše okolí tvrdí, že se staly, ale nám už přestávají cokoli říkat: jako by byly vygumované. Kapacita člověka není neomezená, a stejně jako se může unavit tělo, dochází i k unavě ducha či mysli. A protože mentální schopnosti člověka jsou determinovány jak fyzickým zdravím především mozku, tak duševním zdravím a pohodou, v určité chvíli opotřebování se tato oblast začne měnit a ztrácet na „pružnost“. Můžeme se tvářit, že se nás to netýká, můžeme sami sobě nalhávat, že to ještě není tak zlé, můžeme také rezignovaně kapitulovat, že s tím nelze nic dělat. Anebo se můžeme pokusit tento nevratný proces aspoň přibrzdit a uchovat si to, co uchovat lze. I z důvodu, aby naše omezení nebylo na obtíž těm, kteří se o nás jednou (anebo už nyní) mají postarat. Dnešní doba překypuje mnoha teoriemi a díky vědě a výzkumu se týkají i psychiky a mentálního zdraví. Vyskolení lektoři tak přicházejí do komunit, v nichž pomocí osvědčených cviků trénují paměť, osvěžují vzpomínky a frekventanty těchto kurzů vrací do optimismu a radostného prožívání přítomnosti. První setkání zájemců o kurz trénování paměti je na naší faře v pondělí 17. října v 17 hodin a těší se na vás lektorka Dana Formánková.

MŠE SVATÉ V KOSTELE SV. GOTHARDA

úterý	17:30
středa	17:30
čtvrtek	6:30
pátek	17:30
neděle	9:00
	10:30

ÚŘEDNÍ HODINY V KANCELÁŘI

středa 14:30–16:45

OTEVŘENÝ KOSTEL

pátek 15:00–17:00

ZPOVÍDÁNÍ

30 minut před každou mší kromě prvního pátku a neděle

PRAVIDELNÉ AKTIVITY

zkouška sboru	pondělí 18:30
modlitba růžence	úterý 17:00
biblický večer	středa 18:30
modlitba růžence s knězem	pátek 17:00
náboženství dětí	skupina A: úterý 15:00
	skupina B: úterý 16:00
	skupina C: úterý 17:15

AKCE MĚSÍCE

1. 10. 2022	úklid kostela a podzimní brigáda (8:00)
2. 10. 2022	zádušní mše za P. Stanislava Nováka (9:00)
2. 10. 2022	příprava k biřmování 9 (15:00)
3. 10. 2022	Modlitba za Černou Horu (18:15)
4. 10. 2022	modlitba za zemřelé (18:05)
4. 10. 2022	příprava k manželství III. (18:30)
7. 10. 2022	výstav Eucharistie (17:00)
9. 10. 2022	biřmování (10:30)
16. 10. 2022	posvícení (9:00; 10:30)
16. 10. 2022	sbírka na misie (9:00; 10:30)
23. 10. 2022	zádušní mše za P. Michala Kimáka (9:00)
30. 10. 2022	zádušní mše za P. Aloise Kánského (9:00)

EKONOMICKÉ OKÉNKO

Na provoz farnosti a její opravy lze přispět pravidelnou kostelní sbírkou, ale i elektronickou platbou prostřednictvím QR kódu, jenž se nachází na zdi u vchodu do kostela, na webu farnosti v sekci Kontakty anebo i zde na této stránce: stačí ho načíst v aplikaci mobilního bankovníctví: přednastavená částka, kterou každý může upravit dle svých možností, je 100.- Kč.

Můžete-li přispět na chod farnosti anebo na některou oblast jejich aktivit finančním darem, můžete tak učinit anonymně do některé kasičky kostela ve zdi anebo jednorázovým převodem či trvalým příkazem na číslo účtu farnosti 201333389/0800, vedeného v České spořitelně. Účel tohoto příspěvku vyjadřuje zvolený variační symbol (VS):

- a) oprava elektřiny, topení, nutná údržba: VS 5052018
- b) běžný provoz kostela a aktivity farnosti: VS 3032019
- c) charitativní a humanitární projekty: VS 1012020

běžný provoz kostela
a aktivity farnosti

oprava elektřiny, topení
a úprava sakristie

+Bubeneč

Farnost sv. Gotharda Praha – Bubeneč, Krupkovo nám. 32/6, 160 00 Praha 6
e-mail: farnost.bubeneč@gmail.com, IČ: 61380288, č. účtu: ČS 201333389/0800
farář P. Miloš Szabo, mobil: 731 625 968,
www.farnostbubeneč.cz FB: Farnost Bubeneč